

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7807

гр. София, 07.10.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав**, в закрито заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

като разгледа дело номер **8531** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано след разделяне на предявените от Й. Е. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], обективно съединени осъдителни иски за заплащане на обезщетения за оставане без работа за времето, през което не заема държавна служба поради незаконосъобразно прекратяване на служебното му правоотношение и поради прекратяване на вътрешното му съвместителство на длъжността Главен секретар на министерството на икономиката и индустрията за период от 6 месеца.

Видно от протоколно определение от на 12.09.2022г.,постановено по адм.д. № 5037/2022 г. по описа на АССГ, исковите са предявени при условията на първоначално обективно съединяване с оспорване на заповед № ЧР-П-33/16.05.2022г. и заповед № ЧР-П-34/16.05.2022г. на министъра на икономиката и индустрията. С първата заповед е прекратено, служебното правоотношение на ищеца, а с втората- е прекратено вътрешното съвместителство .

Съдът, като взе предвид приложените в преписката доказателства, намира за осъществена хипотезата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК поради следното:

В съответствие с чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл държавният служител има право да оспори законността на прекратяването на служебното си правоотношение пред органа по назначаването или пред съда чрез органа по назначаването и да иска обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването. Нормата на чл. 104, ал. 1, изр. 1 ЗДСл предвижда, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Тази правна норма въвежда като елемент от фактическия състав на правото на обезщетение поради оставане без работа при незаконно уволнение признаването на

уволнението за незаконно – т.е. разрешаването на спора относно законосъобразността на заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца, който спор е предмет на адм. дело №5037/ 2022 г. по описа на АССГ, има значение за правилното решаване на спора относно дължимостта на обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл, което се претендира в настоящото производство. Тази връзка между двете производства е преюдициална (съществува обусловеност на спора по едното производство от изхода на другото) и осъществява хипотезата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, поради което приложима е и диспозицията на същата правна норма на основание чл. 144 АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК вр. чл. 144 АПК съдът

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА производството по адм. дело № 8531/2022 г. по описа на АССГ до приключване на производството по адм. д. № 5037/2022 г. по описа на АССГ с влязъл в сила съдебен акт.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: